

personnummer og bopæl. Kandidater, der ikke godkendes af vedkommende parti, kan ikke opstille til valget. Hvis meddelelse ikke gives, kan ingen kandidater opstilles for partiet i den pågældende amtskreds (storkreds).«

§ 128. For nye partier, der indgiver parti-anmeldelse efter lovens ikrafttræden, anvendes de hidtil gældende regler om vælgererklæringer, såfremt disse er afgivet på en formular, der er godkendt af indenrigsministeren inden for de seneste 2 år før lovens ikrafttræden.

§ 129. Vælgere, der er omfattet af § 2, stk. 1, og som inden lovens ikrafttræden har indgivet anmodning om at blive optaget på valglisten, optages på valglisten i Københavns Kommune efter de hidtil gældende regler.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at vælgere, der er omfattet af stk. 1, efter anmodning kan optages på valglisten efter reglerne i § 16, stk. 1.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Det er almindeligt antaget, at et politisk parti for at opnå ret til deltagelse i folketingsvalg først må dokumentere en vis tilslutning blandt vælgerne. Denne tilslutning er siden 1915 krævet udtrykt i form af et antal underskrifter, indsamlet blandt vælgerne. Indtil 1965 krævedes 10.000 underskrifter. Siden da er der krævet $\frac{1}{175}$ af det antal vælgere, som afgav gyldig stemme ved det senest afholdte folketingsvalg.

Især de senere folketingsvalg har afsløret, at disse underskrifter er et dårligt udtryk for tilslutningen blandt vælgerne. Således har en række partier samlet de fornødne underskrifter, men kun opnået et i sammenligning med underskriftsantallet beskedent stemmetal ved valgene.

Underskriftsindsamlingerne er derfor ikke så meget et mål for tilslutningen blandt vælgerne som for vælgerens frisindethed over for nye partier og for partiernes organisatoriske styrke og deres evne til at motivere deres medlemmer til at samle underskrifter på gader og stræder.

Det faktiske stemmetal må anses som det bedst tænkelige mål for de politiske partiers faktiske tilslutning i vælgerbefolkningen. Socialistisk Folkeparti mener derfor, at hvis et parti har opnået $\frac{1}{175}$ af stemmerne ved et folketingsvalg, må det være tilstrækkelig dokumentation for tilslutningen, og der bør derfor ikke afkræves yderligere dokumentation gennem en underskriftsindsamling, hvis dokumentationsværdi må anses for at være illusorisk.

Til nr. 2

Med ændringsforslaget udgår betingelsen om, at vælgererklæringer skal indeholde oplysning om personnummer. Forslagsstillerne frygter for så vidt ikke statsligt eller offentligt misbrug heraf, da offentlige myndigheder alligevel vil kunne fremskaffe de relevante personnumre, og politiske kartoteker opbygget på baggrund af vælgererklæringer vil alligevel være uden værdi.

Derimod mener forslagsstillerne, at det afgørende vil forringe nye partiers muligheder for at indsamle det fornødne antal vælgererklæringer, fordi mange potentielle stillere vil være utilbøjelige til at oplyse personnummer til fremmede mennesker, som oftest antræffes på offentlig gade eller vej.

Forslagsstillerne er dog fulde af forståelse for, at det vil lette det administrative arbejde i forbindelse med godkendelse af vælgererklæringerne, hvis CPR-numrene påføres, og har i den forbindelse foreslået, at personnumrene først påføres erklæringerne ved folkerestrenes attestation.

Hertil har indenrigsministeren indvendt, at vælgererklæringerne efter folkerestrenes attestation tilbagesendes det enkelte parti, og at offentlige myndigheder ikke udleverer personnumre til private personer og organisationer. Heri er forslagsstillerne enige, men mener, at problemet kan løses ved, at vælgererklæringerne ikke tilbagesendes de enkelte partier efter folkerestrenes attestation. Dette kan f.eks. gennemføres ved, at Indenrigsministeriet forestår udsendelsen til landets folkerestregre efter afleveringen af det samlede antal vælgererklæringer til Indenrigsministeriet.